Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 26 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Insula Paştelui

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Insula Paştelui

Nr. 26

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:

1934

CAPITOLUL I
Sfârşitul uraganului

În imensul pericol în care se găseau, deşi ştiau că nu le putea veni nici un ajutor, cei trei cercetaşi aveau mintea şi simţurile atât de tulburate încât îl cereau cu insistenţă fără să-şi dea seama de ce spun.

Din fericire, la fiinţele oţelite ca dânşii, astfel de stări de inconştienţă disperată nu durează mult.

Şi sunetul propriei lor voci care domină o clipă uraganul îi făcu să-şi vie în fire.

Marius fu primul, care-şi dete seama de panica ce-i cuprinsese; se ridică, se rezemă cu spinarea de peretele de gheaţă ca să nu fie răsturnat de uragan şi sili şi pe camarazii săi să se ridice, strigându-le cu glas puternic:

— Mii de pipe! Curaj! Sânge rece, ce Dumnezeu!

Raimondo, recăpătându-şi şi el sângele rece, strigă la rândul său:

— Să legăm *Aerocul!*

Electrizaţi de aceste cuvinte, toţi se repeziră la frânghiile pe care le rupsese aripa luată de vânt. Se atârnară de ele, lăsându-se cu toată greutatea corpului ca să poată ţine de partea asta aeroplanul, care era menţinut de partea cealaltă de frânghii prinse de nişte drugi de fier înfipţi în masa de gheaţă.

Zomba, pe care cataclismele naturale îi terorizau mai mult decât orice altă ameninţare, îngenunchind pe zăpadă şi gemea încetişor.

Dar, luând exemplu de la tinerii săi stăpâni, se ridică şi târându-se pe genunchi, se duse să le ajute să tragă frânghiile.

În regiunile australe, furtunile sunt foarte capricioase.

Ele se ivesc pe neaşteptate, fiind abia prevestite de nori de zăpadă şi vârtejuri de vânt şi, brusc, dispar împreună cu tot cortegiul lor de ploaie îngheţată, de zăpadă topită, de fulgere şi trăsnete ce le însoţesc.

Astfel că la câteva minute numai după ce erau să fie victimele elementelor dezlănţuite, cercetaşii asistară la potolirea neaşteptată a uraganului.

Văzură dispărând spre nord-est o masă de nori livizi şi nu mai

simţiră răbufnelile vântului. Soarele se ivi pe cerul de culoare palidă.

Avură senzaţia delicioasă a unei temperaturi călduţe şi a unei linişti, care părea ireală, atât era de neaşteptată.

Câteva minute rămaseră ca amorţiţi, încă sub impresia oribilului uragan. Dar, reveniră curând la realitate, pe care o salutară cu strigăte de bucurie. Erau totuşi extrem de obosiţi.

Lăsară frânghiile, pe care nu mai aveau nevoie să le ţie şi căzură pe zăpadă.

Reacţia fu atât de puternică, încât, pentru un moment, nu putură face altceva decât să respire şi să privească soarele.

Raimondo, însfârşit, avu noţiunea clară de ceea ce trebuia să facă şi se sculă. Ceilalţi îl imitară aşteptând ordinele sale. El îi privi şi cu un gest energic le arătă peretele de gheaţă.

— Trebuie să ne căţărăm colo sus, să deszăpezim aripa şi s-o punem la locul ei. Din fericire, aveau chei, cabluri, şuruburi şi buloane de schimb. Dacă aripa nu e prea avariată, peste o oră sau două vom putea pleca.

— Trebuie să ne grăbim, sfătui Jean Bart, căci dacă mai vine vreo furtună suntem pierduţi.

— Desigur, confirmă Marius. Nu ne putem face iluzii. Trebuie să zburăm, sau de nu să murim.

— Zomba! strigă Raimondo. Securile, repede!

Când erau pe bord, cei patru cercetaşi nu purtau la ei alte arme decât revolverele.

Zomba se urcă repede în nacelă şi scoase cele patru securi, cu toate că aceasta era pe jumătate plină cu zăpadă. Apoi, câteşi patru începură să se caţere pe zidul de gheaţă pe care zăpada, sub acţiunea frigului intens, se şi solidificase.

Când aripa fusese smulsă de vânt şi înfiptă în peretele de gheaţă, cercetaşii şi Zomba, deşi înmărmuriţi, păstraseră totuşi vie în minte poziţia locului unde rămăsese prinsă.

Trebuiau s-ajungă până la acel punct, situat în jumătatea peretelui de gheaţă şi odată acolo să dea la o parte cu ajutorul securilor stratul gros de zăpadă îngheţată, care o acoperise.

— Atenţie! zise Marius. Stratul de zăpadă nu-mi pare tocmai gros, trebuie deci să fim cu băgare de seamă ca securile să nu atingă lemnul.

Sfatul fu urmat cu prudenţă. Jean Bart descoperi o parte din aripă.

După aceea munca le fu mai uşoară, căci stratul de dedesubt

era format din zăpadă mai fărâmicioasă şi mai puţin compactă, astfel că, în curând, aripa fu liberată în întregime sta rezemată de o cornişă de zăpadă, de pe care trebuia luată şi coborâtă, uşor, până jos.

Zomba şi Marius de o parte, Jean Bart şi Raimondo de cealaltă, ridicară aripa, apoi aşezându-se pe marginea peretelui o lăsară s-alunece uşor până jos. Când fu pe zăpadă lângă aeroplan, o examinară cu atenţie spre a-i constata stricăciunile.

Constatară cu bucurie că buloanele care o fixau de nacelă fuseseră numai smulse, iar alveolele lor din pereţii nacelei erau doar lărgite la gură. Răul era uşor remediabil de partea asta, căci printre piesele de schimb şi diversele unelte de pe bord aveau ce le trebuia ca să le repare. Cablurile însă, care fusese complet distruse, trebuiau înlocuite.

Cei trei cercetaşi, ajutaţi de Zomba, deteră mai întâi la o parte zăpada care acoperise tot fuzelajul, umpluse pe jumătate nacela şi se îngrămădise în jurul motorului.

După o oră de muncă erau istoviţi.

Soarele apunea, făcând loc nopţii ce se lăsa asupra gheţurilor eterne.

— Să lăsăm aşa, nu mai putem lucra acum! Marius pregăteşte-ne mâncarea şi Zomba să facă ceaiul. Jean Bart şi cu mine vom pregăti cablurile şi buloanele necesare pentru a fixa aripa.

Programul fu executat întocmai şi când prânzul, compus din conserve şi din carne fu gata, toţi luară parte la el cu cea mai mare satisfacţie. O căldură plăcută li se strecură prin vine.

— Nu poate fi vorba de stat de veghe, reluă Raimondo, nu vom fi în stare. Să întindem foaia de cort deasupra nacelei, ca să ne apărăm pe cât va fi cu putinţă împotriva frigului; să lăsăm aprinsă maşina de ceai şi înfăşurându-ne bine în păturile noastre, care din fericire, fiind închise în ladă au rămas uscate, să ne aşezăm în scaunele noastre şi să dormim.

— Dacă furtuna revine la noapte, suntem pierduţi! obiectă Jean Bart.

— Desigur! confirmă Marius. Dar n-avem ce face. Trebuie să ne lăsăm cu resemnare în voia sorţii.

Fură ultimele cuvinte ce schimbară. După câteva minute, bine înfăşuraţi în păturile lor, dormeau duşi.

CAPITOLUL II
Departe de visul urât

Din fericire uraganul nu reveni.

Când, sub razele soarelui – care la acea epocă a anului sta pe cer mai mult de şaisprezece ore, cercetaşii se deşteptară, avură o senzaţie de forţă şi de bucurie, care-i făcu să se îmbrăţişeze cu entuziasm.

Băură câte un ceai fierbinte, ronţăiră ciocolată şi complet reconfortaţi cu sufletul şi trupul, ridicară foaia de cort de pe nacelă, o strânseră şi o puseră la locul ei; apoi săriră pe zăpada care îngheţase cu totul în timpul nopţii.

Pânza de la aripă era de o rigiditate metalică. Dar ei nu se preocupară de asta. Şi, mulţumită forţei extraordinare a lui Zomba care, singur făcea cât trei, fixară aripa în mai puţin de o oră.

Întinseră cablurile, fixându-le cu îngrijire. Examinară motorul. Nu suferise nici o stricăciune. Era de ajuns o simplă curăţire. Şi când Raimondo îl puse, de probă, în mişcare, constată că funcţiona perfect. Benzina nu îngheţase, mulţumită dispozitivelor de încălzire cu care erau prevăzute rezervorul şi conductele.

Elicea, pe care Marius o examina cu cea mai mare atenţie, era intactă şi funcţiona perfect.

Nu mai aveau acum decât să scoată roţile aeroplanului din zăpada în care erau afundate. Cu câteva lovituri de secure reuşiră să facă şi asta.

Începură cu fuzelajul şi încet scoaseră aparatul din groapa ce se formase, prin îngrămădirea zăpezii în jur şi îl târâseră pe suprafaţa netedă.

Jean Bart se orienta după soare şi după ce mai băură câte un ceai cald, îşi reluară locurile pe bordul *Aerocului.*

A descrie bucuria ce simţiră zburând în văzduh, ar fi imposibil.

O astfel de exaltare nu poate fi înţeleasă decât de aceia care au scăpat vreodată dintr-o primejdie de moarte.

Cu tot frigul intens, vroind să evite de a mai întâlni în cale vreo furtună, Raimondo se urcă la 3000 de metri. De acolo sus putură vedea imensa câmpie a gheţurilor eterne şi o nemărginită întindere de apă albastră.

După două ore de zbor fără incidente, în timpul căruia nimeni nu vorbi, Zomba fiind ocupat cu maşina lui de ceai şi cu caloriferul, Jean Bart cu hărţile, Marius cu motorul şi Raimondo cu volanul, gheţurile eterne dispărură cu totul în urma aeroplanului.

Când se întoarseră, aviatorii nu mai văzură decât un orizont maritim care se contopea cu cerul printr-o linie lungă şi îngustă de culoare trandafirie. Până la amiază zburară fără să simtă nici cea mai mică zguduitură.

Jean Bart ceru lui Raimondo să coboare pe mare ca să poată face calculele necesare spre a se orienta.

Raimondo scoborî *Aerocul* în diagonală la vreo sută de metri de suprafaţa apei şi constată că era foarte liniştită. Astfel *Aerocul* atinse apa, săltă, alunecă şi se opri.

Pe când aparatul era uşor legănat de acţiunea valurilor şi camarazii săi se ocupau cu preparativele pentru masă. Jean Bart făcu „punctul”.

Apoi le spuse:

— Trebuie să fim aproximativ la 80° longitudine occidentală şi am trecut de Cercul polar antarctic. Dacă totul merge bine, deviind puţin spre stânga, vom fi înainte de a se înnopta în faţa Capului Horn. Putem petrece noaptea pe vreo stâncă a Capului sau în Ţara de Foc. Care e ceva mai la nord. Şi mâine dimineaţă vom porni spre Punta-Arenas. E un zbor de o oră.

— Acolo ne vom repauza, vom curăţa radical motorul, ne vom aproviziona cu benzină şi vom pune aeroplanul absolut la punct.

— Perfect! zise Raimondo. Să sperăm că nimic nu ne va mai împiedica. Şi, deocamdată, să mâncăm, căci mor de foame.

Mâncară cu poftă pe când un vânticel uşor împingea hidroplanul pe luciul apei. La unu după-amiază reluară zborul. Nici un incident nu-l tulbură.

Pe când soarele apunea, zăriră o masă neagră ivindu-se din mijlocul valurilor albastre.

— Capul Horn! strigă Jean Bart.

Şi le dete câteva explicaţii geografice foarte întemeiate.

— Capul Horn, sau Capul Furtunilor, e aproape încontinuu învăluit într-o perdea de nori, care, venind de la sud, trec pe deasupra Americii, urcând spre Antile.

Spaţiul cuprins între Capul Furtunilor şi Strâmtoarea Magellan e plin de insule aproape toate neexplorate; simple, stânci, fără vegetaţie, unde navigatorii nu acostează niciodată.

Capul Horn, după cum putură vedea imediat, se înălţa ca o

râpă stâncoasă, neagră, cu aspectul sălbatic. El formează extremitatea de sud a unei mici insule, cea mai meridională din seria de arhipelaguri risipite în mare la extremitatea Americii de Sud.

Insula Horn e lungă şi joasă în partea de nord-vest unde prezintă două roci, numite Stâncile bifurcate, terenul se înalţă apoi treptat spre sud până la Capul Furtunilor, care prezintă o pantă râpoasă.

Cercetaşii aterizară în mijlocul insulei.

Era un fel de bazin, apărat în contra vânturilor, care în momentul acela suflau cu putere. Adăpostiră aeroplanul îndărătul unei stânci care forma un semicerc. Îl legară de nişte pari înfipţi în pământ şi hotărâră ca în noaptea aceea să facă de pază pe rând, spre a preîntâmpina orice eventualitate.

Dormiră şi veghează cu vise şi gânduri plăcute, simţindu-se – după cum spunea Marius – departe de visul de groază trăit în mijlocul gheţurilor eterne.

A doua zi, după ce băură ceaiul, îşi luară zborul spre Punta Arenos. Aceasta e cel mai meridional oraş al statului Chile şi e capitala teritoriului Magellan, pe ţărmul strâmtoarei cu acelaş nume. N-are decât vreo 4000 de locuitori.

În 1843 servea de colonie pentru deportaţi; după şase ani, mai mulţi coloni liberi formară un sat şi mulţumită resurselor naturale, acea parte a peninsulei deveni un punct de debarcare pentru navigatorii europeni şi un oraş comercial şi industrial de oarecare importanţă.

El e înconjurat de coline acoperite de o vegetaţie bogată şi de mici fluvii.

Importanţa sa constă mai ales în faptul că e un punct de escală pentru exploratorii polari, care după ce au părăsit polul nord, se opresc de obicei aici, spre a porni apoi spre regiunile polare de sud.

Vasele exploratorilor sunt anunţate ceva mai înainte şi locuitorii se îngrijesc de tot ce le trebuie ca echipament.

Dar când cetăţenii acestei paşnice localităţi văzură aterizând pe colina ce domina oraşul un aeroplan, fură cu adevărat uimiţi.

De prin ziare ei cunoşteau, ce e drept, maşinile aeriene, dar a vedea una în realitate era ceva într-adevăr miraculos.

O jumătate de oră după aterizare, cei patru călători văzură venind spre dânşii o mulţime de oameni, precedaţi de doi călăreţi, care, descălecând se prezentară ca poliţişti ai

teritoriului.

Cercetaşii îşi declinară numele şi profesiunea.

Poliţiştii citiseră isprăvile lor prin ziare.

Şi puţin după aceea primarul şi ceilalţi notabili sosind la faţa locului fură informaţi de subalternii lor de fericita întâmplare care-i punea în prezenţa tinerilor eroi.

Cei trei tineri fură foarte veseli de această primire, ca re risipea însfârşit impresia de izolare pe care o simţiseră în grozava lor aventură polară; atât de grozavă încât li se părea că de luni de zile nu mai fuseseră în contact cu oameni în carne şi în oase. Şi totuşi, nu erau decât câteva zile de când părăsiseră Australia.

Sub supravegherea lor, aeroplanul fu împins până în apropierea oraşului, unde fu adăpostit într-un hangar.

Primarul oferi cercetaşilor cea mai largă ospitalitate pe tare aceştia se grăbiră s-o primească cerând înainte de toate o baie caldă.

Cu toate că în tot oraşul nu exista decât un singur recipient pentru o astfel de întrebuinţare, baia le fu îndată pusă la dispoziţie.

— După ce se cufundară cu deliciu în apa caldă, îşi puseră rufe curate şi se îmbrăcară cu hainele lor, care între timp fuseseră curăţate şi călcate de servitoarele primarului.

Se simţeau atât de bine încât le venea mereu să râdă fără nici un motiv.

Se odihniră o zi şi întrebuinţară alte două pentru a pune la punct aeroplanul, care suferise mult în călătoria prin gheţurile eterne.

Scriseră părinţilor lor; şi trimiseră în acelaş timp două telegrame, una guvernatorului Noii Caledonii şi una consulului italian din Melburn, prin care le cerea ca să li se expedieze corespondenţa la Santiago din Chile.

Voiau să străbată cu aeroplanul toată Republica Argentina; şi după ce vor fi trecut Cordeliera Anzilor, să se odihnească şi să se îndrepte apoi spre Bueno Aires.

De-aici, voiau să treacă iarăşi pe deasupra Argentinei, a Uruguayului, Paraguayului şi Boliviei; să meargă până la izvoarele Amazonului, în munţii Ecuadorului şi ai Perului spre a coborî din nou întregul curs al Amazonului până la Oceanul Atlantic.

Dar primarul, care vizitase în cursul unui voiaj Insula Paştelui

din Oceanul Pacific, le trezi curiozitatea vorbindu-le de această insulă atât de curioasă şi foarte puţin explorată.

Insula Paştelui, posesiune Chiliană, e situată în Oceanul Pacific între 27° 87” latitudine şi 111° 45’ 5” longitudine orientală.

Ea e la 3500 kilometri de coasta statului Chile, sau mai bine zis de oraşul Kalderas, care se găseşte pe aceeaşi latitudine.

Spre a avea deci o mai mică distanţă de parcurs deasupra mării, cei trei cercetaşi trebuiau să străbată întregul Chile până mai sus de Santiago, adică până la Kalderas.

Dar aceasta nu corespundea cu planul tinerilor aviatori, care nu voiau să străbată Chile dintr-un singur zbor, ci preferau să hoinărească prin republica Argentina, unde regiunile pampasurilor le promiteau nenumărate aventuri.

— Eu, zise Marius, prefer să mergem direct la insula Paştelui. Jean Bart, ce distanţă e de la Punta Arenas la insula Paştelui.

— 5500 kilometri.

— Îi putem face, zise Raimondo cu tonul lui liniştit.

Deoarece am străbătut Atlanticul de la Lisabona la New-York, ceea ce reprezintă 8.000 de kilometri fără escală putem foarte uşor face de data asta 5500 kilometri.

— Cu atât mai mult, conchise Jean Bart, că dacă Oceanul e liniştit putem naviga pe apă chiar mai mult de o noapte.

— Singura problemă e aceea a benzinei, observă Marius.

Umplând rezervorul şi luând şi atâtea bidoane câte putem transporta, putem face cel mult 10.000 kilometri. În cazul de faţă, dusul şi întorsul reprezintă 11.000 kilometri.

Primarul râse cu poftă.

— Ar trebui să găsiţi benzină în insula Paştelui, dar sunt sigur că nu veţi găsi deoarece nu există acolo nici un orăşel cât de puţin civilizat.

— Am putea face astfel, sfătui Jean Bart: să ne ducem de aici direct la insulă şi de la insulă la Santiago; în cazul acesta n-am avea la întoarcere decât 4000 kilometri de făcut, ceea ce face în total 9500 kilometri.

— Am avea deci 500 kilometri câştigaţi.

— E riscant, dar se poate face, v-o repet. Prefer să facem aşa decât să zburăm acum deasupra lui Chile.

— Şi totuşi, zise primarul, cu viteza dv. n-aţi întrebuinţa mai mult de trei sau patru zile pentru a ajunge la Kalderas.

— Ştiu, da-mi pare că dacă vom face aşa, împrejurările ne vor împiedica să ne mai înapoiem în regiunile în care ne găsim

acum... Şi nu vrem să lăsăm să ne scape nimic din America de Sud.

— Atunci, zise primarul, lăsaţi insula Paştelui pentru mai târziu şi urmaţi-vă programul.

— Ei, mii de pipe! exclamă Marius, ne-ai făcut destul de curioşi cu insula dumitale. Acum toate-mi par insipide şi fără haz până ce nu voi vedea-o.

— Şi eu sunt de aceiaşi părere! ziseră camarazii săi.

Zomba clătină din cap de trei ori ca să arate că era de părerea a câteşi trei.

Cercetaşii ajunseseră în acel punct în care obişnuiţi cu pericolele trezeşte dorinţa mereu nouă de pericol însăşi zborul de la Kalderas la insulă prezenta un minimum de pericol şi de aceea nu interesa, pe când a zbura de la Punta Arenas pân-acolo era cu totul altceva.

În fond, se gândeau, fără să-şi dea seama, că erau prea siguri cu aeroplanul. Prea mergeau repede.

Aveau aproape un regret de cele ce se întâmplaseră la polul Sud. Căci îşi ziceau că dacă n-ar mai fi putut întrebuinţa aeroplanul, n-ar fi avut altă resursă decât energia lor fizică şi morală.

Lucru care pân-acum nu li se întâmplase.

Avuseseră totdeauna în ajutorul lor, sau aparatul, sau alte mijloace materiale care micşorau gravitatea pericolului.

Întreprinderea actuală era o sfidare a destinului.

Voiau să folosească aeroplanul până la maximum de ce putea da. Pe urmă, vor vedea!

Primarul deşi avea cincizeci de ani, avea încă spiritul aventuros şi nu se putu opri de a nu-i aproba. Ceea ce dovedeşte că experienţa nu dă totdeauna prudenţa nici oamenilor maturi.

Hotărâră deci ca a doua zi să plece direct la insulă. Acolo aeroplanul n-avea să le servească, deci o economie de benzină.

De la insulă aveau să se înapoieze la Santiago, consumând de data asta toată rezerva de combustibil.

Dar, după ce se vor opri la Santiago spre a se reaproviziona, se vor reîntoarce la Punta Arenas pentru a merge în tovărăşia primarului, care se oferise, să vizitele Ţara de foc.

Apoi tot cu aeroplanul se vor duce să exploreze pampasurile republicii Argentina.

Şi a doua zi de dimineaţă, aclamaţi de populaţie şi îmbrăţişaţi de familia primarului, cei trei cercetaşi şi Zomba se îmbarcară pe

Aeroc, de pe bordul căruia se ridicaseră toate lucrurile nefolositoare spre a se pune bidoanele cu benzină.

Şi într-un splendid zbor, porniră prin văzduhul albastru spre o nouă aventură.

CAPITOLUL III
Sentinele de piatră

Ca şi când destinul ar fi fost pentru un moment obosit de a mai lupta în contra cercetaşilor, după ce îi dusese aproape la moarte prin gheţurile polare, acel zbor de două zile şi jumătate, cu opriri nocturne pe apele Oceanului, nu prezintă nici un incident.

Nici o dată nu trecuseră atâtea ore într-un mod atât le monoton.

Deoarece se odihniseră foarte bine în cele trei nopţi consecutive petrecute la Punta Arenas şi dormiseră foarte comod în scaunele lor legănaţi de undele oceanului pe care plutea *Aerocul* în cursul altor două nopţi, sosiră la capătul celor 5500 kilometri în cele mai favorabile condiţiuni fizice şi morale.

Jean Bart fiind ca întotdeauna, geograful expediţiei, anunţă în dimineaţa celei de a treia zi că vor ajunge în faţa insulei peste câteva ore numai.

Şi cum primarul le lăudase aspectul insulei, văzută de pe mare, bineînţeles, cercetaţii hotărâră să coboare pe mare.

Primarul le spusese numai atât:

— Veţi acosta în insulă în partea de vest şi veţi intra în baia lui Cook, numită astfel după marele explorator.

Când cercetaşii văzură desprinzându-se pe azurul mării, o mare masă neagră care, după calculele lui Jean Bart, nu putea fi decât insula, dirijară aeroplanul aşa încât s-o ocolească de la distanţă.

În partea de vest se apropiară atât încât să-i observe amănuntele precise şi după aceea coborâră repede în spirală, *Aerocul* redeveni o barcă.

Primarul de spusese că, intrând în baie, să nu se îndrepte spre fundul ei ci să devieze ceva mai spre stânga până ce fundul va fi mascat de o masă de stânci ieşite în afară.

Aşa şi făcură.

Se găsiră astfel la adăpost de valuri şi de vânt, într-un bazin închis de aproape toate părţile de stânci.

— *Aerocul* va sta minunat aici! observă Raimondo.

— Da, zise Jean Bart. Dar unul din noi va trebui să rămâie în el,

deoarece insula fiind locuită, nu putem şti dacă indigenii, găsindu-l îl vor respecta. Îl vor lua probabil drept un zeu coborât din cer şi îl vor adora.

— Afară numai dacă nu-l vor lua drept vreun spirit rău şi-l vor distruge! zise Marius.

Raimondo râse şi conchise:

— Desigur, cineva trebuie să rămâie.

— Nu poate fi Zomba, reluă Marius, fiindcă acel care rămâne trebuie să fie în stare, dacă nu să-l facă să zboare cel puţin să-l scoată în largul mării.

— E plicticos! replică Jean Bart. Ce hotărâm?

— O! E foarte simplu, zise Raimondo. Azi, doi dintre noi debarcă împreună cu Zomba, mâine va rămâne de pază unul din noi care a debarcat azi.

Poimâine vom pleca.

Cred că două zile sunt de ajuns spre a vedea toate curiozităţile acestei insule.

— Cu atât mai mult, zise Marius, cu cât nimic nu ni împiedică, după explorarea de azi, să zburăm mâine deasupra insulei şi să aterizăm unde vrem.

— Aşa mă gândeam şi eu, declară Raimondo.

Pe când vorbeau nu observau un lucru.

Malurile erau mărginite de stânci întretăiate de mici canaluri care puteau foarte bine servi de ascunzători. Ş dintr-una din acele ascunzători ieşiră două piroage grosolane, având pe bord vreo zece indivizi.

Când cei patru călători îşi deteră seama, ele nu mai erai decât la vreo doi metri de *Aeroc.*

Se opriră. Şi cei zece oameni, în picioare, nemişcaţi, cu obrazurile lor mici şi slabe, cu nasul turtit şi ochii apropiaţi, rămaseră cu gura deschisă, căscând ochii cu un aer de profundă uimire şi chiar de frică.

Erau goi, foarte agili, numai muşchi şi nervi fără umbră de grăsime; pielea de un bronz roşcat era acoperită de tatuaje fine iar părul roşcat, de un roşu artificial era înnodat în vârful capului.

La fiece mişcare părul acela flutura asemenea unor flăcări.

Când călătorii le făcură semn să se apropie, ei se deteră înapoi cu piroagele. Dar, unul din ei mai înalt de statură şi cu părul mai mare, se ridică pe extremitatea dinainte a piroagei sale şi arătând cu o mână piroga lui făcea semne spre a arăta că ar schimba-o cu plăcere cu hainele străinilor.

Căci, după cât se părea, aeroplanul nu era pentru ei decât tot un fel de barcă, doar deosebită ca formă.

Nu trecură nici cinci minute de la apariţia celor doua piroage şi pe toate vârfurile de stâncă se iviră indigeni, care gesticulau agitaţi.

Strigăte ascuţite plecau din toate părţile.

— Ei bine, hai să intrăm în vorbă cu oamenii ăştia, zise Raimondo.

— În vorbă, nu e tocmai cuvântul exact, zise Marius, căci vom vorbi pe muteşte.

— Nu importă! răspunse Jean Bart. E tot un mod de a convorbi.

— Cum facem? Nu putem merge înaintea lor. Printre stâncile acelea, cea mai mică suflare de vânt ar putea provoca o zguduire fatală *Aerocului.*

— Aşteptaţi! exclamă Marius.

Se urcă pe parbriz ca să fie mai bine văzut; şi făcu gesturi mari, care după dânsul, însemnau: „Apropiaţi-vă! Ne vom urca pe bordul bărcilor voastre".

Probabil că sălbatecii erau deprinşi cu astfel de conversaţii cu navigatorii, deoarece înţeleseră.

Şi acela care oferise barca în schimbul hainelor se întoarse spre cei patru care erau în aceeaşi pirogă şi dete nişte ordine, judecând după tonul autoritar al glasului.

Cu o vădită rea voinţă ceilalţi se supuseră şi vâsliră repede până ce Zomba putu prinde cu mâna prora bărcii.

Tinerii discutau asupra celui care să rămâie.

Jean Bart ca întotdeauna cel mai calm, puse capăt discuţiei.

— Voi rămâne eu!

— Bine! răspunse Raimondo.

Şi era să se urce în pirogă, când Jean Bart îl opri.

— Ia seama! În definitiv sunt mult mai numeroşi decât noi şi nu le cunoaştem intenţiile. Dacă sunteţi în pericol, trageţi un foc de revolver în aer şi voi face imediat să zboare aeroplanul. Văzându-l cred că vor fi atât de îngroziţi încât ne vor lăsa în pace.

— De altminteri par foarte paşnici. Uitaţi-vă cum râd! observă Marius.

Într-adevăr, după îndoială, urmă o bucurie copilărească, inexplicabilă.

Şi cealaltă pirogă se apropiase.

Şi vâslaşii schimbau între ei cuvinte guturale cu intonaţii acute însoţite de gesturi violente. Şi la fiecare minut izbucneau în râsete zgomotoase.

Fără a ezita Raimondo şi Marius săriră în prima pirogă ceea ce nu păru că sperie de loc pe indigeni.

Dar, cei doi cercetaşi observară că pe fundul bărcii erau suliţe cu vârful de silice foarte ascuţite şi tăioase.

— Nu par cine ştie ce, zise Marius şi totuşi sunt arme primejdioase.

— Din fericire, avem pe ale noastre, care nu glumesc. Şi Raimondo se întoarse la Jean Bart.

— În orice caz, ia seama. Şi la primul foc ce vei auzi, vino de ne ia.

Jean Bart, care ca şi Marius învăţase foarte bine să conducă aeroplanul, se gândi atunci că Zomba îi era cu totul nefolositor.

— Luaţi pe Zomba. Cu forţa lui el face cât douăzeci din omuleţii ăştia.

— Ai dreptate!

Zomba nu aşteptă să i se mai spuie şi sări în a doua pirogă.

Sălbaticii părură impresionaţi de acel Hercule şi se retraseră, intimidaţi, în fundul bărcii.

Dar Zomba râse arătându-şi cele două şiruri de dinţi albi şi făcându-le semne de prietenie.

Înţeleseră şi îşi reluară locurile.

Raimondo îi făcu să înţeleagă că voia să scoboare pe uscat. Ei se supuseră.

Îndată ce cei doi cercetaşi puseră piciorul pe o limbă de pământ care urca uşor spre malul râpos, toţi indigenii din jur începură să sară, să alerge şi să urce panta.

Ajunseră toţi o dată pe un platou pe care sufla un vânt foarte rece.

Departe pe insulă nori albi pluteau la nivelul solului. Cei doi călători se văzură într-o clipă înconjuraţi de vreo sută de indivizi.

Era un furnicar de piepturi tatuate cu culori albastre, de lungi plete înflăcărate, de surâsuri bizare printre dinţi ascuţiţi de ochi ce se roteau în mijlocul albului înconjurat de desenuri albastre.

În hainele lor uşoare, pătrunse de umiditatea mării, cei doi tineri tremurau de frig.

Dar mişcarea îi mai încălzi puţin redându-le buna dispoziţie.

În jurul lor indigenii se agitau, ţinând în mâini câte o suliţă, sau câte un mic idol grosolan sculptat şi cântând o melopee ciudată

şi lugubră acompaniată de un fel de legănare a capului şi a picioarelor, întocmai ca nişte urşi care dansează în două labe.

Păreau inofensivi şi figurile lor cu tot tatuajul, care le da un aspect sălbatec, erau copilăroase şi placide.

Cercetaşii şi Zomba n-aveau deci nici o teamă.

Văzură înaintând spre ei un individ mai tatuat decât ceilalţi, care purta în părul roşu nişte pene lungi şi negre. Imediat toţi ceilalţi încetară de a mai cânta şi a dansa şi după privirile respectuoase ce întorceau spre bătrân se cunoştea ca acesta era şeful lor. Acesta se apropie.

Luă o mână a lui Raimondo şi una a lui Marius şi le apăsă pe umerii săi. Apoi le dete drumul surâzând blând.

Mulţimea aclamă şi râsetele izbucniră din toate părţile.

Pactul de pace era încheiat.

Raimondo şi Marius nu mai avură nici o teamă. Şeful îi făcu să înţeleagă prin gesturi să-l urmeze.

Cei trei cercetaşi îl turnară pe când mulţimea, râzând şi gesticulând venea după ei.

După un sfert de oră ajunseră la o aglomeraţie de colibe de stuf, presărate şi strânse între stânci şi plaja de nisip.

Bătrânul şef îi invită plecându-se adânc să intre într-una din colibe situată cam la mijlocul celorlalte şi dominată de nişte stânci de formă rotundă.

Intrarea era atât de joasă încât fură nevoiţi să se plece.

Trecură printre două divinităţi de granit cu chipul sinistru, care străjuiau uşa.

Intrând se pomeniră în întuneric din pricina gloatei de oameni care se îngrămădeau la uşă şi împiedicau lumina să pătrundă. În colibă aerul era înăbuşitor, dar, şeful dete la o parte pe cei care astupau uşa aşa că putu pătrunde înăuntru puţin aer şi lumină.

Cei trei călători priviră în jur.

Văzură pe un pat grosolan făcut din ierburi o bătrână goală şi oribilă care părea o strigoaică. Lângă dânsa şedea altă femeie mult mai tânără şi graţioasă în ciuda tatuajelor care o acopereau din cap pân în picioare.

Nu li se oferi nimic de mâncare.

Dar şeful luase dintr-un colţ nişte mici idoli de piatră şi le oferea cu un surâs plin de umilinţă şi cu gesturi prin care da să înţeleagă europenilor că ar fi dat idolii, bărcile, soţia şi fiica şi chiar pe supuşii săi în schimbul hainelor lor.

Bine înţeles, fu refuzat.

Atunci bătrânul încruntă fruntea şi bombăni vădit supărat.

În jurul său, sălbatecii care umpleau încăperea aşa încât abia se mai puteau mişca începură să murmure, încruntând sprâncenele şi agitând deasupra capetelor suliţele lor ascuţite.

— Oho! zise Marius. Se strică lucrurile; am face mai bine să ieşim de aici.

— Într-adevăr.

Şi întorcându-se spre Zomba:

— Deschide-ne drumul încet, fără să faci uz de revolver.

Zomba zâmbi şi înaintă spre uşă, făcând doar semn indigenilor să se dea la o parte.

Mulţimea se dete imediat de o parte şi de alta şi cei doi tineri urmară pe Zomba. Dar le veni îndată un gând, pe care Marius îl exprimă.

Pe când ieşeau dea buşilea îi putea lovi cu vreo suliţă pe la spate.

— M-am gândit şi eu la asta, zise Raimondo. Să ne retragem deci de-a-ndărătelea.

Şi agită securea pe care o scoase de la brâu.

Sălbatecii nu cunoşteau poate revolverul. Dar fierul ascuţit şi sclipitor al securii le inspira desigur reflexii salutate, căci nu încercară să-i împiedice de a ieşi.

Când fură afară, călătorii respirară din răsputeri aerul curat.

Toţi locuitorii satului erau acolo. Vreo două sute în total. Din colibă ieşi şeful urmat de soţia şi de fiica sa. În mulţime erau femei şi fete şi o puzderie de copii. Strigau şi râdeau cât îi ţinea gura. Iar bărbaţii agitau suliţele cu un aer ameninţător.

— Atmosfera se tulbură! Mii de pipe, zise Marius. Mi-ar displace să tragem în oamenii ăştia. Păreau atât de liniştiţi la început şi-apoi sunt aşa da plăpânzi!

— Ei, plăpânzi or nu, dacă devin ostili, trebuie să ne apărăm!

— Nu suntem decât la un kilometru de ţărm, obiecta Raimondo.

— Atunci, batem în retragere?

— Da, da, e imposibil să mai rămânem aici. Am văzut că insula e destul de plană ca să aterizăm în zeci de locuri, fără nici o primejdie. Vederea aeroplanului în zbor va impresiona pe aceşti sălbateci şi le va fi frică să se apropie. Aşa că vom putea căuta acele curiozităţi despre care ne-a pomenit primarul. Le putem vedea din înălţime de la douăzeci sau treizeci de metri numai.

Zomba şi Marius, cu securile în mână, îl urmară; şi înaintară

spre ţărm, uitându-se în dreapta şi în stânga şi întorcându-se că să observe pe indigeni.

Aceştia începură să dea semne de furie.

La un strigăt răguşit al bătrânului, ei formară un pluton compact în mijlocul cercului de stânci din care ieşeau în momentul acela străinii.

Cei zece sau doisprezece din primul rând agitară suliţele în aer şi le azvârliră cu putere.

Şuierând ca nişte săgeţi, suliţele zburară şi exploratorii fură nevoiţi să facă un salt spre a se feri de ele.

— Dacă încep să ne atace, trebuie să le dăm o lecţie! exclamă Marius.

— Să încercăm să fugim. Nu sunt încă decişi ce să facă. Poate că vom putea să ne depărtăm atât încât să nu mal fim în bătaia armelor lor.

— Bun. Dar, mii de pipe nu e tocmai glorios s-o ştergem ca nişte iepuri.

— Ei şi, nu vrem doar să batem vreun record de curaj. Să încercăm să ieşim din această primă aventură fără vărsare de sânge. Mi-ar părea rău să lovesc pe oamenii ăştia fără nevoia.

— În fond, simt şi eu de părerea ta, zise Marius. Mergem?

— Mergem.

Făcură o clipă front în faţa indigenilor, al căror prim rând se reînnoise şi apoi, brusc, întoarseră spatele şi o luară la fugă.

Strigăte ascuţite izbucniră în urma lor.

Marius, care se uita înapoi, văzu că erau urmăriţi.

Dar, ajunseră pe stânca ce forma malul înainte ca vreuna din suliţe să-i fi putut atinge.

Piroagele rămăseseră în canal şi nimeni nu le păzea.

Raimondo sări într-una din ele, urmat imediat de Marius şi de Zomba şi ajunseră repede la aeroplan.

— Ei bine! zise Jean Bart, mi se pare că v-aţi luat picioarele la spinare!

Ceilalţi râdeau cu poftă.

— Dar de ce râdeţi aşa? întrebă ligurul, amuzat şi el de râsul lor. Mi se pare c-ar trebui să vă fie ruşine c-aţi şters-o în modul ăsta!...

— Nu-ţi bate joc de noi, Jean Bart! zise Raimondo. Ca să nu fugim ar fi trebuit să luptăm; deci să ucidem vreo cinci-şase şi să riscăm şi noi să fim răniţi sau chiar ucişi de o suliţă, fără profit pentru nimeni. Să-i lăsăm în pace şi să zburăm pe deasupra

insulei. Vom putea s-o vizităm în linişte căci sunt sigur că, după ce ne vor vedea zburând, vor fi atât de aiuriţi şi de înspăimântaţi încât nu vor mai ieşi din vizuinile lor.

În vârful stâncilor apăreau sălbaticii agitând suliţele şi scoţând strigăte ascuţite.

Dar nici unul nu îndrăznea să sară în pirogă spre a se apropia de aeroplan.

Probabil că mai de mult vreo navă ancorase întâmplător în baie şi desigur că se petrecuseră aceleaşi scene iar un atac riscat al sălbaticilor îi costase probabil atât de scump încât îşi aduceau încă aminte de cele ce pătiseră.

— Vedeţi, observă Raimondo, acum le e frică. Cu tot numărul lor nu îndrăznesc să se apropie, deşi cred că şi aparatul nostru e o corabie cu oricare alta. Vor fi şi mai înspăimântaţi şi mai prudenţi când vor vedea că e şi o pasăre.

— Cred şi eu, n-au mâi văzut aşa ceva! zise Marius. Să le dăm deci un spectacol gratuit.

Şi întorcându-se spre ţărm striga.

— Miting de aviaţie gratuit! Atenţie! Ridicaţi capetele şi uitaţi-vă în aer!

Se aşeză în scaunul său şi adăugă, mucalit:

— Dar, băgaţi de seamă să nu scuipaţi, căci v-ar cădea pe nas!

Aeroplanul lunecă încet pe apă.

Raimondo descrise un semicerc spre ieşirea băii care era destul de largă.

Un minut după aceea *Aerocul* decola zburând în diagonală perfectă.

Primul gând al aviatorilor fu să observe atitudinea indigenilor.

Mai întâi nu-i văzură.

Apoi observară nişte puncte negre la nivelul solului.

Priviră mai bine, apropiindu-se de mal şi constatară că toţi indigenii erau prosternaţi cu fruntea la pământ, nemişcaţi ca şi când ar fi fost morţi.

Instinctul lor războinic fusese nimicit de spaima superstiţioasă.

— Bun. Să nu ne mai ocupăm de ei şi să facem cercetările, care ne interesează, zise Marius.

Suprafaţa insulei Paştelui, după cum le explică Jean Bart, e de 8000 hectare; deci, destul de vastă spre a le permite să aterizeze cât mai departe de locul unde avuseseră primul contact cu indigenii.

Dar, curiozităţile acestei insule, se găseau după cum le spusese primarul, în mare parte în vecinătatea băii lui Cook.

Raimondo zbură în jurul ei.

Şi Jean Bart care observa terenul ce se întindea la cincizeci de metri dedesubt, văzu, înşirate de-a lungul macului, pe un fel de plajă despărţită printr-o stâncă de locul unde rămăseseră prosternaţi indigenii, nişte forme înalte, care păreau oameni de piatră.

— A! Da! Mi-aduc aminte! Cum de uitasem? Astea sunt statuile.

Marius ridică capul, uimit.

— Care statui?

— Statuile din insula Paştelui! nu şti? Sunt celebre!

— Le vezi!

— Desigur!

Raimondo, poţi ateriza acolo pe platforma aceea care domină marea.

Raimondo se plecă.

— Văd statuile. Acele forme negre, în fundul platoului.

— Da.

— Ei bine, vom ateriza în apropierea lor.

Un minut după aceea aterizau.

Priviră în jurul lor.

În faţa lor se ridica o masă înaltă formată din blocuri enorme puse unul peste altul şi reţinute, fără ciment, prin propria lor greutate. Domina, de o parte imensitatea mării, de cealaltă o câmpie tristă şi pustie în fundul căreia se vedeau nişte cratere stinse.

Grămada de pietre avea o formă omenească fără braţe.

Picioarele făcute din două coloane pătrate erau legate unul de altul. Deasupra trupului format din cinci sau şase blocuri pătrate, o singură piatră mai mare decât celelalte şi aproape rotundă simula capul.

Figura era cioplită în mod grosolan, copilăresc; dar avea o expresie înspăimântătoare care da fiori.

Şi se desprindea pe cerul mohorât, fantastic de mare, întorcând capul, călătorii văzură la vreo cincizeci de metri mai departe o altă statuie, apoi alta şi o a patra dincolo de aceasta.

Printre aceste statui în picioare, erau altele culcate la pământ la picioarele piedestalelor de granit pe care se înălţau pe vremuri.

Un cataclism le doborâse, pe când celelalte rezistaseră.

Peisajul era atât de dezolat şi de tragic încât cei trei europeni şi mai ales Zomba avură impresia că statuile se apropiau. Şi nu-şi puteau lua ochii de la aceea pe care o vedeau în faţa lor.

Schimbările de lumină provocate de norii care acopereau din când în când soarele, erau atât de bruşte încât enorma figură părea că se mişcă.

— Nu e bizar, afirmă cu voce înăbuşită Jean Bart, e înspăimântător.

— Da, aprobă Raimondo; mai ales dacă te întrebi în ce mod au fost ridicate. Fiecare din blocurile acestea cântăreşte mii de tone.

Ce rasă trăia în antichitate prin aceste locuri, ca să fi avut ideea şi forţa de a înălţa astfel de monumente?

— Haidem să vedem şi pe celelalte. Un fel de farmec misterios îi atrăgea spre acei coloşi, făcându-i să-şi uite şi de aeroplan şi de indigeni pe care îi presupunea încă prosternaţi dincolo de creasta stâncoasă.

Se întrebau ce reprezentau acele statui fantastice.

Unele din ele prezentau la bază semne cabalistice.

Şi puneau mii de ipoteze asupra prodigiosului trecut a Insulei Paştelui, regretând că n-aveau la îndemână documente care să-i fi lămurit asupra misterului acelei insule pierdute în plin Ocean şi locuită acum de indigeni care, judecând după aspectul lor plăpând, nu puteau fi de aceeaşi rasă cu constructorii acelor monumente atât de colosale.

Tot vorbind şi discutând, nu băgară de seamă că trecuseră mai multe vâlcele depărtându-se mereu de locul aterizării, din pricină că descopereau mereu alte statui, în picioare sau culcate, dar deosebindu-se între ele ca formă.

Totuşi, cum în toate peripeţiile prin care trecuseră păstraseră obiceiul de a mânca la ore fixe. Stomacul lor care nu împărtăşea aceleaşi preocupări de curiozitate intelectuală, începu să protesteze.

Marius, ca de obicei, fu primul care-şi dete seama.

— Mii de pipe! Mi-e foame!

— Şi mie, adăogă Raimondo.

— Aşi mânca cu plăcere, completă Jean Bart.

Şi Zomba, pe care gândul mesei îl distra de la monştrii din jur, murmură:

— Stai bun mâncare!

— Ei bine, declară Raimondo, să ne întoarcem pe unde am

venit şi să luăm masa pe bordul *Aerocului.* După amiază vom zbura deasupra insulei ca s-o cunoaştem mai bine şi la noapte vom căuta s-aterizăm într-un loc liniştit ca să ne putem odihni şi să fim în stare mâine să vedem toate curiozităţile insulei.

Şi porniră repede înapoi.

Dar după câteva minute, rămaseră surprinşi nevăzând aparatul.

Nu vedeau decât nişte vâlcele succesive, însemnate prin câte una sau două statui, în locul platformei pe care coborâseră.

— Mii de pipe! Mi se pare că ne-am depărtat prea mult!

— Chiar aşa! exclamă Raimondo. După ceasul meu, la care am uitat să mă uit, umblăm de două ore.

— Cum se poate? întrebă Jean Bart încremenit.

— Două ceasuri? Nu mi-aşi fi închipuit niciodată.

Se gândiră câteşi trei la aeroplan.

— La naiba! L-am lăsat singur două ore şi încă la două sute de metri de indigeni! strigă Raimondo.

— Oh! Să sperăm c-au rămas prosternaţi.

— Pe toţi dracii! Nu sunt de loc liniştit! exclamă furios, Marius!

Şi o luară la fugă, făcând astfel într-o jumătate de oră drumul pe care-l străbătuseră în două ore.

Dar, când ajunseră la platformă, pe care o recunoscură după forma specială a statuilor şi după creasta stâncoasă care o închidea se opriră, străbătuţi de un fior şi simţind o sudoare rece pe tot corpul.

Aerocul nu mai era acolo!

CAPITOLUL IV
În căutarea Aerocului

Câteva clipe rămaseră ca împietriţi.

Acea dispariţie li se părea ceva mai mult decât extraordinară.

Peisajul devenise şi mai lugubru. Razele intermitente ale soarelui învăluit de nori dădeau lucrurilor din jur o culoare gălbuie de vin efect bizar.

Norii la nivelul solului aveau reflexe bronzate, sinistre.

Şi marile statui negre a căror umbră se mişca sporeau acea impresiune lugubră.

Aeroplanul cu prezenţa sa, care evoca mişcarea şi viaţa ar fi însufleţit acel peisagiu de moarte.

Dar, nu mai era acolo.

Şi totul în jur părea ameninţător.

Marius dete cu violenţă din umeri.

— E stupid ceea ce facem. De sigur că indigenii l-au luat de-aici. L-au tras pe roate şi îl vom găsi dincolo de creasta asta de stâncă.

— Haidem în pas de cursă! ordonă Raimondo.

Zomba îi precedă şi cu picioarele lui lungi ajunse cel dintâi la creastă, pe care se urcară cu repeziciune.

De-acolo, sus, văzură mica baie, canalurile, stâncile, printre care şi pe aceea în pantă pe care se urcaseră la satul indigen, dar nici un *Aeroc!...*

Singurătate! Pustietate absolută.

— Mii de pipe! urlă Marius. A început să-mi fiarbă sângele.

— Să ne coborâm! comandă Raimondo care încerca să-şi înfrâneze furia.

Dar Zomba se şi rostogolea din vârful crestei. În cinci minute ajunseră în sat. Priviră în jur. Nimeni! Marius intră în patru labe în coliba şefului. Era goală.

Atunci, aproape zăpăciţi, pierzându-şi puţin câte puţin.

Pretutindeni gol, tăcere, pustietate.

S-ar fi zis că un cataclism măturase, în trecere, orice viaţă omenească.

Se vedeau prin colibe şi în vecinătatea lor obiectele obişnuite: vâsle, idoli, suliţe, vase grosolane.

Cei patru inşi se reîntâlniră în mijlocul satului, privindu-se cu ochii rătăciţi.

Natura în jurul lor lua un aspect din ce în ce mai posomorit. Norii acopereau tot cerul şi soarele se ascunse cu totul. Începu să cadă o ploaie deasa. Orizontul era complet închis de craterele, care apăreau şi dispăreau printre nori, toate egale, în formă de conuri, de aceeaşi culoare brună-albuie.

Dar cercetaşii nu simţeau ploaia, nu vedeau peisagiul. Se priveau fără să poată exprima întreaga lor deznădejde.

În colibe nu era nimic de mâncare.

Aveau presimţirea că toată populaţia se retrăsese în vizuini inaccesibile unde în mod inexplicabil târâseră aeroplanul.

Toate astea erau atât de neaşteptate de enigmatice mai ales, încât câteva minute cercetaşii rămaseră absolut încremeniţi.

Un tunet violent făcu să tremure văzduhul.

Acel zgomot brusc fu ca o descărcare electrică pentru eroii noştri, care-şi revenirăîn simţire.

— Nenorocire! strigă Marius cu glas sugrumat. Mi s-a părut că înnebunesc. Dar, tunetul, m-a deşteptat. Ei! Raimondo! Jean Bart! Zomba!

Cei interpelaţi tresăriră şi ochii îşi recăpătară expresia de inteligenta pierdută cu câteva minute în urmă.

— Haide! Spuneţi! Ce facem!

Raimondo cu glas liniştit şi autoritar răspunse:

— Nu sunt două lucruri de făcut. Nu e decât unul: să căutăm aeroplanul.

Jean Bart aprobă cu energie.

Marius urla:

— Să-l reluăm cu orice chip! Chiar de ar trebui să distrugem toată populaţia. *Aerocul* e viaţa noastră! Gloria noastră! E trecutul nostru! Viitorul nostru!

O exaltare febrilă urmă prostraţiei inconştiente. Nu mai simţeau foamea.

Zomba care se învârtea ca o fiară în colivie, bombănea mereu:

— Merge! Merge!

— Bine, bine! Mergem! Dar încotro?

Mintea lor chinuită nu le sugeră o soluţie unică, oscila între sute de planuri zadarnice şi irealizabile.

Dar, Raimondo asupra căruia apăsa responsabilitatea de şef, făcu o sforţare mintală.

— Ascultaţi. Un sfert de oră mai mult, sau mai puţin nu

contează. Acuma ne e foame şi trebuie să mâncăm. Vom fi mai în putere şi deci mai liniştiţi. Aţi văzut ceva prin pustietatea asta care să se poată mânca?

— Nimic, răspunseră camarazii săi.

Dar Zomba declară.

— Eu ai bun mâncare!

Făcu un semn, care însemna: aşteptaţi! Şi dispăru în fugă.

După puţine minute reapăru ţinând de urechi patru iepuri care se zbăteau cu disperare.

Raimondo şi Marius îşi aduseră aminte că sosind în sat văzuseră într-adevăr, cete de iepuraşi care păreau că trăiau în preajma caselor întocmai ca pisicile şi câinii domestici.

Se vârâseră în vizuinile lor îndată ce începuse ploaia sau că indigenii îi luaseră cu ei.

Dar Zomba descoperise patru:

— Eu văzut gaură adineaori; eu pus acuma mâna înăuntru; şi luat iepurii din gaură.

În mai puţin de zece minute iepurii fură ucişi, jupuiţi, goliţi şi înfipţi, în loc de frigare, în două crăci luate de la una din colibe, care fu dărâmată ca să aprindă focul cu ea.

Pe când ceilalţi se ocupau cu friptura, Marius scotoci prin colibe ca să găsească ceva legume sau făină, dar în zadar.

Trebuiră să se mulţumească să mănânce carnea fără care şi fără pâine şi servindu-se drept furculiţă de cuţitul da buzunar.

Zomba rupse dintr-un dud – care părea singura specie de pom prin acea regiune – câteva frunze în care înfăşură cei doi iepuri rămaşi intacţi, îi legă în basmaua de la gât şi îi puse în spinare.

— Acum, înainte! ordonă Raimondo.

— În ce parte?

— Să căutăm urmele indigenilor, care au plecat de aici în masă.

— Să nu mai căutăm aici, întrerupse Marius. Ce idioţi suntem! După aeroplan trebuie să ne luăm. Să ne întoarcem acolo, unde-l lăsasem şi să ne luăm după urmele roţilor.

— Sunt şi mai uşor de urmărit decât acelea ale indigenilor, zise Jean Bart. Chiar pe terenurile pietroase, de pildă, poate să fi lăsat vreun semn pe când urmele picioarelor goale nu s-ar mai putea vedea.

— Ai dreptate! zise Raimondo.

Mergând în fuga, cei trei cercetaşi şi Zomba ocoliră creasta de stânci şi reveniră pe platoul de unde *Aerocul* dispăruse în mod

atât de misterios.

Ajunseră la locul unde se opriseră după aterizare şi, cum solul era destul de moale găsiră imediat urmele roţilor... Văzură şi numeroase urme de picioare goale.

După acele urme ghiciră aproximativ cele întâmplate.

După ce trecuse primul moment de spaimă, indigenii năvăliseră pe platou şi înconjuraseră aeroplanul; şi atingându-l de sigur înţeleseseră că-l puteau mişca din loc. Erau, desigur, destul de inteligenţi de vreme ce înţeleseseră, că împingând aeroplanul îl puteau deplasa.

Şi cum, aparatul aerian, pe care ei îl credeau poate o divinitate oarecare, nu le făcea nici un rău, îl împinseră şi îl traseră după dânşii.

Aceasta fu deducţia posesorilor aeroplanului, când văzură urmele ce mergeau din spre vest spre est.

Aici era un fel de plai lunguieţ şi puţin înclinat pe a cărui iarbă urmele se distingeau foarte bine.

După ce făcură doi kilometri scoborând mereu ajunseră în faţa unui imens bazin de stânci, care trebuia să fi fost un crater stins de mult devreme ce, în centru se vedea de deoparte o depresiune, poate chiar o gaură adâncă.

Dar aici nici o urmă.

Terenul pietros şi spălat de bura de ploaie care ţinea de mai bine de o jumătate de oră, nu prezenta nici o urmă.

Mergând, în mod mecanic, tinerii ajunseră pe marginea depresiunii, care li se înfăţişă ca o gaură de formă ovală, de o adâncime ce se pierdea în întunerec şi cu pereţii perpendiculari.

Nu se putea să fi dispărut pe acolo. Gaura avea, ce e drept, un diametru suficient ca să poată trece aparatul, dar fundul se pierdea în întunerec. Şi pereţii absolut netezi n-ar fi putut permite o coborâre.

Cei patru călători, împărţindu-se, străbătură în lung şi în lat imensul bazin natural.

Ei examinau cu atenţie marginea, sperând să regăsească urmele în vreun punct căci se gândeau că sălbatecii după ce traversară de-a curmezişul acel spaţiu îşi continuaseră calea de partea cealaltă.

În adevăr, Zomba se opri deodată, chemându-i.

Alergară după dânsul, îl ajunseră şi, pe terenul ce se înălţa până la baza craterului – care apărea şi dispărea printre nori – văzură urmele pierdute.

Dar nu le regăsiră decât pe o distanţă foarte scurtă, din pricină că terenul redevenea pietros şi acoperit de bolovani negricioşi care ca formă şi culoare erau întocmai ca lava vulcanilor.

Şi pe o distanţă de mai mulţi kilometri nu se mai distingea iarăşi nici o urmă.

— Să urmăm direcţia urmelor pe nisip, zise Raimondo.

Se gândea că indigenii merseseră în linie dreaptă ca şi ei.

După două ore de mers anevoios pe pietre care se rostogoleau la fiecare pas, uzi până la piele şi istoviţi, cei patru călători ajunseră la baza craterului ale cărui margini externe se ridicau ca un zid perpendicular.

În cursul celor două ore tunase necontenit.

Şi, acolo, în faţa acelui zid de lavă neagră, erau nevoiţi să mărturisească neputinţa de a găsi urmele acelora care le furaseră aparatul.

Nimic nu dovedea că ajunseseră aici, sau în altă parte.

Dar, era evident, că la picioarele acestui zid n-aveau de ce să se fi oprit.

Înconjuraseră desigur craterul spre dreapta, sau spre stânga.

Şi deşi nu era decât patru după-amiază, terenul nu era luminat decât de un fel de reverberaţie gălbuie şi de lumina fulgerelor.

Şi ceaţa se făcea din ce în ce mai deasă.

După zece minute de aşteptare zadarnică, cercetaşii constatară că nu mai vedeau nici la douăzeci de paşi. Cinci minute după această constatare, aproape nu se mai vedeau între ei.

Şi impresia de ostilitate ce le inspira natura sălbatecă din jur, ajunse să le insufle acea frică iraţională, fizică şi morală în acelaş timp, care împinge la toate nebuniile.

CAPITOLUL V
De la deznădejde la luptă

Obscuritatea deveni în curând completă ca în timpul nopţii.

Prin ceaţa groasă nici fulgerele nu se mai vedeau decât ca nişte slabe licăriri. Şi uraganul izbucni cu o violenţă extremă. Picăturile de ploaie deveniră mari şi grele şi cei patru călători fură udaţi până la piele. Un vânt îngheţat sufla cu îndârjire.

Senzaţia de frig potolindu-le înfrigurarea, le redase puţin sânge rece.

Şi Raimondo vorbi:

— Trebuie să ne adăpostim.

În adevăr nu puteau rămâne expuşi la vânt, la frig, la fulgere şi la ploaie.

— Primarul de la Punta Arenas ne-a spus că insula e plină de grote sau caverne. Să căutăm una.

— Să mergem de-a lungul zidului, propuse Marius.

Era singurul mijloc ca să nu se rătăcească unul de altul şi să nu cadă într-una din acele găuri provocate de natura vulcanică a terenului.

Zgribuliţi de frig, merseră pe lângă perete pe care-l pipăiau cu mâinile. Voiră să aprindă lămpile electrice de buzunar, de care nu se despărţeau niciodată, dar, raza luminoasă era înăbuşită de ceaţă, aşa că nu lumina aproape de loc. Se mulţumiră deci să pipăie zidul cu mâinele ca să se orienteze.

Raimondo trăgea repede după dânsul pe ceilalţi trei, dar Jean Bart îi spuse să încetinească pasul.

— Te expui la un pericol foarte grav, alergând astfel! Presupune că ajungi pe marginea vreunui şanţ adânc, sau a vreunei râpe ai dispare în fundul lor înainte de a le vedea. Afară numai dacă un fulger puternic, nu ţi-ar lumina chiar în momentul acela. Dar, e mai bine să nu te bazezi pe aşa noroc.

— Ai dreptate.

Şi Raimondo înainta mai încet.

Din când în când Marius aprindea lampa ca sa se uite la ceas.

Socotise deja că făcuseră două sferturi de oră, când Raimondo strigă:

— Staţi! Cred c-am găsit!

Toţi se apropiară de dânsul şi executară mimai decât ordinul ce le dete de a aprinde lămpile şi de a concentra lumina lor asupra unui punct pe care îl indică cu propria lui lampă.

Şi toţi văzură o deschizătură în zidul de piatră.

Marius proiecta raza de lumină pe jos, urmat de ceilalţi tare uzară de aceeaşi precauţiune. Şi se simţiră imediat la adăpost de ploaie şi de vânt.

Apoi, îşi deteră seama că în interiorul cavernei ceaţa era mai puţin deasă, deoarece lămpile luminau mai bine.

Brusc, Marius descoperi în fundul cavernei o gaură întunecoasă şi se îndreptă într-acolo, urmat de ceilalţi.

După ce făcură câţiva paşi se găsiră într-un soi de încăpere, în care ceaţa nu pătrunsese şi lumina electrică se proiecta cu toată puterea.

Văzură că era o grotă vastă, cu urme umane recente, deoarece într-un colţ printre pietre erau câteva bucăţi de lemne carbonizate aşezate simetric. Alături era o grămadă de vreascuri uscate, în care Jean Bart recunoscu crăci de dud singurul soi de pom, care constituia vegetaţia insulei împreună cu iarba de pe câmpii şi un fel de muşchi.

— Însfârşit, observă Marius, am început să raţionăm şi să vedem limpede. Norocul se va întoarce. Ploua, sufla vântul, eram îngheţaţi, mergeam pe dibuite prin ceaţă; şi acum suntem la adăpost şi un foc bun ne va încălzi.

— Şi cum Zomba a avut precauţiunea să ia cu dânsul cei doi iepuraşi, ne vom putea repara forţele pierdute, completă Raimondo.

— Să sperăm că norocul va continua şi că mâine ne vom regăsi aeroplanul. În noaptea asta e zadarnic să mai căutăm, zise Jean Bart.

Temperatura din grotă era mult mai puţin rece ca cea de afară.

Şi pe când Zomba aprindea focul, cercetaşii se grăbiră să-şi scoată hainele ca să le usuce. Dar fură nevoiţi să-şi scoată şi cămăşile căci erau ude leoarcă, ca şi când ar fi fost băgate în apă. Flăcările se înălţare voioase şi atunci şi Zomba se dezbrăcă, învârtindu-se în jurul focului simţiră pătrunzându-le în oase o căldură binefăcătoare care le redase forţele.

Când însfârşit, încălziţi şi îmbrăcaţi cu hainele uscate, mâncară friptura şi băură câte o înghiţitură din ceaiul pe care, din fericire, îl mai aveau în sticla ce o purtau totdeauna la ei,

simţiră o energie nouă, care îi îmboldea să facă ceva.

Erau abia orele şapte seara. Marius se duse să vadă da ca mai ploua. Se întoarse imediat.

— Nu se poate ieşi. Uraganul e în toi. E un adevărat potop.

— Ce linişte e aici, observă Jean Bart.

Grota era aşezată astfel în interiorul stâncii încât vântul nu putea pătrunde. Nici zgomotul de afară nu se auzea prea mult.

— Ei bine, zise Raimondo, trebuie să ne resemnăm. Să sperăm cel puţin că indigenii nu ne-au distrus aeroplanul. Că-l vom găsi e mai mult ca sigur, chiar de va trebui să explorăm insula bucăţică cu bucăţică.

— Numai de nu l-am găsi făcut bucăţele! insistă Marius.

După o oră de discuţie asupra cauzelor acelui furt, care desigur erau de natură superstiţioasă îşi deteră seama de zădărnicia vorbelor, care erau, poate, departe de realitate.

— Destul! zise Raimondo. Flecăreala nu ne serveşte la nimic şi e mai folositor să ne odihnim. Sper că furtuna va înceta până mâine dimineaţă şi reînvioraţi de somn, vom putea porni-n căutare.

Sfatul era înţelept şi fu urmat. Dar, din prudenţă, stabiliră ronduri de veghe. Zomba fu primul care se puse de pază. Peste două ore trebuia să-l înlocuiască Marius, apoi Raimondo şi Jean Bart. Din opt ore deci, fiecare avea să doarmă câte şase.

Fumul de la foc se strânsese în partea de sus a grotei şi nici nu era prea gros deoarece lemnele foarte uscate, cum fuseseră acelea, ard aproape fără fum.

Temperatura era atât de dulce, încât cei trei cercetaşi se întinseră să doarmă cu o adevărată voluptate.

Noaptea nu fu tulburată de nici un incident.

Când se treziră după ce-şi spălară ochii şi gura cu puţin din ceaiul, care mai rămăsese în flacon, ieşiră la şase de dimineaţă din grota în care adormiseră la nouă seara.

Şi ieşiră cu stomacul gol, neavând nimic cu ce să dejuneze.

Problema mâncării îi preocupa oarecum deoarece nu văzuseră în insulă nici un fel de sălbăticiune pe care s-o poată vâna. Dacă nu izbuteau să găsească aparatul în ziua aceea trebuiau cel puţin să ajungă la vreun sat, ai cărui locuitori să nu fi plecat luând cu ei toate proviziile.

Văzură cu plăcere că soarele strălucea pe un cer aproape complet senin. Spre răsărit se vedea ce e drept o perdea de nori, dar restul cerului era de un albastru palid.

— Vom avea o zi suportabilă! declară Marius.

Şi câteşi patru nu se putură opri de a nu zâmbi soarelui, deşi n-aveau idei vesele. Se consultaseră în grabă asupra celor ce aveau de făcut. Să meargă la întâmplare nu le prea plăcea. Preferau să facă o investigaţie sistematică.

Se gândeau că aeroplanul nu era poate departe de bizarul bazin pe care-l străbătuseră în ajun.

Urmele pe care le descoperiseră pe marginile acelui bazin îi convinseră că sălbatecii nu merseseră în fugă. Şi era uşor de dedus că trebuiau să se fi pus la adăpost de furtună în timpul nopţii. Deci, hoţii aeroplanului nu puteau să fie departe.

Hotărâră să exploreze terenul din jurul bazinului şi îşi amintiră că umblaseră pe un teren acoperit cu pietre zgrunţuroase şi pe care nu era nici o urmă.

— Primul lucru, zise Raimondo, ar fi să ne dăm seama de configuraţia exactă a regiunii în care ne găsim.

— E uşor!

Şi Marius le arăta lângă grota din care ieşiseră nişte ridicături destul de înalte pe care se puteau urca.

Muntele, care era un vechi vulcan se înălţa formând două piscuri: primul n-avea decât vreo cincizeci de metri iar al doilea o sută.

De jos, cel mai înalt părea inaccesibil. Dar pe al doilea se puteau căţăra. De acolo, dominând tot terenul de la picioarele muntelui puteau să-şi dea seama de configuraţia insulei şi de direcţia probabilă pe care o luaseră indigenii.

În zece minute, cercetaşii, precedaţi de Marius urcară primul pisc. Ajunseră pe un spaţiu îngust, care se înălţa într-o parte deasupra terenului neted, iar în cealaltă înainta deasupra unei cavităţi, care trebuia să fi fost un crater stins. Dincolo de acel carter era baza celui de al doilea pisc.

Cercetaşii observară câmpia.

Examinară insula ce se întindea în faţa lor până la mare, cu binoclul pe care-l purtau totdeauna la ei şi iată ce văzură:

La picioarele piscului pe care se găseau, se întindea terenul pietros care mergea până la bazinul neted în care se afunda câmpia. La extremitatea acesteia, satul cu colibele sale de stuf, unde fuseseră conduşi de sălbateci.

Dincolo de toate astea, Oceanul. La stânga o câmpie întretăiată de vâlcele, extrem de aride şi presărată cu ciudate piramide negre. La intervale, între piramide statui colosale fără

corp. Erau nişte coloane ce ieşeau din pământ şi formau gâtul unui cap monstruos, care se distingea perfect deasupra. În dreapta, în apropiere, o serie de vulcani stinşi, ce mergeau până la ţărmul mării şi închideau spaţiul acoperit de pietre din jurul bazinului.

— În definitiv, declară Raimondo, indigenii n-au putu merge decât în stânga, căci în dreapta îi opreau vulcanii. Din stânga se poate merge în toate celelalte părţi ale insulei.

— Să ne uităm în partea aceea, răspunse Jean Bart.

— E şi părerea mea, adăogă Marius. Să mergem până în centrul bazinului şi-apoi s-o luăm spre stânga, unde poate vom regăsi urmele.

— Nu vă faceţi iluzii! sfătui Jean Bart. Ploaia violentă şi continuă trebuie să fi şters orice urme, dacă au existat.

— De acord. Dar totuşi rămân la planul meu.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, întrerupse Raimondo.

— Şi eu tot aşa, adăogă Jean Bart.

Fără să mai spuie o vorbă, coborâră.

Regăsiră jos pe Zomba, care îi aştepta şi îi comunicară în două cuvinte hotărârea ce luaseră.

Negrul aprobă, dând din cap, ca de obicei.

Ajunseră repede la cavitatea asupra căreia se plecară atenţi. Şi se priviră încremeniţi.

— Aţi auzit? întrebă Raimondo.

— Da!

— E oameni acolo! şopti Zomba.

Zgomotul nu era destul de desluşit spre a afirma că era produs de oameni. Se putea să fie vreo cascadă îndepărtată sau nişte animale.

Dar, era cert că dinăuntrul cavităţii se auzea ceva.

Împinşi de acelaş gând se culcară la pământ, lipind urechea de marginea cavităţii. Ascultară timp de cinci minute.

Apoi Jean Bart zise uimit:

— Totuşi e adevărat! Vorbeşte cineva acolo înăuntru.

— Da! Da!

— Mii de pipe! Dac-am înţelege limba indigenilor, sunt momente când s-ar desluşi chiar cuvintele, după cât mi se pare!

— În tot cazul, e incontestabil un fapt, murmură Raimondo. În cavitatea asta sunt oameni.

Jean Bart murmură:

— Aceia pe care îi cunoaştem, sau alţii?

— Dar cum s-au coborât aici înăuntru? zise Marius încet.

Priviţi pereţii ce perpendiculari sunt. Nici chiar dacă s-au coborât cu frânghii nu văd nimic de care să le fi putut lega.

— Trebuie să fie altă intrare! zise Raimondo.

— Bineînţeles, confirmă Jean Bart. O grotă asemenea cu aceea în care am dormit noi azi noapte şi care prin coridoare subterane dă acces la caverna care e în fundul cavităţii.

— Dar, cum să găsim grota? întrebă Raimondo.

— În definitiv, mii de pipe! Există; şi dacă e vastă desigur că au ascuns aeroplanul într-însa.

— Să nu mai pierdem timpul! conchise Raimondo, ridicându-se. Şi dacă ne găsim în faţa vreunei cavităţi accesibile, să intrăm şi să cercetăm pretutindeni. Lămpile ne pot servi încă multe ore.

Porniră deci, spre sud spre câmpia întretăiată de vâlcele şi presărată cu statui şi piramide.

Le trebui numai un sfert de oră ca să iasă din bazinul pietros şi să străbată spaţiul acoperit de pietre zgrunţuroase care-l înconjura.

Se găsiră pe un teren acoperit de iarbă şi ud încă de ploaia căzută în ajun.

Mergeau repede, privind cu precauţie în jur.

La fiecare cinci minute se opreau ca să cerceteze cu binoclul terenul ce se întindea de o parte până la cratere, de cealaltă până la ţărmul râpos al mării.

Nu zăreau nimic suspect.

Nici oameni, nici animale, nici grote. Între timp, norii de la orizont începuseră să se urce pe cer. Şi în curând ajungând soarele, îl acoperiră.

Din toate părţile norii mici şi mari se îngrămădeau cu repeziciune, aşa că tinerii puteau prevesti, fără teamă că se vor înşela, o nouă ploaie şi chiar o nouă furtună pentru după-amiază.

— Trebuie să ne grăbim! declară Raimondo. Nu-mi surâde ideea de a mă găsi în aer liber când va izbucni furtuna. Dac-om mai avea mult de umblat nu ştiu zău, ce vom face.

Aceste cuvinte îi făcură pe toţi să grăbească pasul şi în curând lăsară mult în urmă bazinul.

Zomba, cu picioarele lui lungi era totdeauna înainte cu vreo sută de metri.

De câte ori găsea în cale vreo piramidă pe care se putea urca, se căţăra cu repeziciune şi de acolo, sus, cerceta orizontul.

Tinerii erau gata să-i urmeze indicaţiile.

Până la amiază umblară fără a da de sfârşitul acelei câmpii lugubre, presărată de piramide negre şi de oribile capete fără trup.

Foamea începea să-i încolţească. Ceasurile arătau ora douăsprezece, dar, după cum spunea Marius, stomacurile arătau ora patru după-amiază.

Zomba dându-se jos de pe piramide, se opri aşteptându-şi stăpânii.

— Eu ai foame. Eu cauţi vânat. Da, dar nu te depărta, recomanda Raimondo şi caută să nu tragi vreun foc!

Zomba râse.

— Eu când vezi iepuraşi, fugi mai iute decât el şi îl prinzi.

— Bine! Du-te dragul meu Zomba! zise Marius.

— Numai, adăoga Jean Bart, caută să nu ne pierzi din ochi. E destul că avem de căutat *Aerocul.* Nu mai complica situaţia făcându-ne să te mai căutăm şi pe tine.

— Nu, nu, eu urci piramide şi vede mereu pe voi.

Şi negrul plecă.

— Să sperăm, zise Raimondo, că ne va aduce ceva de mâncare.

Mergeau fără vreo ţintă hotărâtă. Urmau pe de o parte instinctul şi pe de alta accidentaţie terenului.

Se gândeau că indigenii, ca să tragă aeroplanul trebuiau să fi mers pe drumurile mai carosabile – dacă se poate aplica această expresie unei câmpii pe care nu era nici un soi de drum.

Şi mergând astfel, ajunseră la poalele craterelor.

Cavităţile ce apăreau înaintea lor deveneau din ce în ce mai numeroase şi mai vaste.

În adevăr, la picioarele munţilor se deschideau în peretele de stânci nenumărate cavităţi, care, printr-un capriciu al naturii începeau prin a fi foarte mici şi creşteau în înălţime şi adâncime pe măsură ce tinerii înaintau de-a lungul poalelor munţilor.

La început n-avură de ce să exploreze cavităţile, acestea fiind prea mici. Dar, pe măsură ce ele se adânceau, fură nevoiţi să pătrundă într-însele spre a le explora. Mergând, le numărau, pentru ca, la întoarcere, să le servească de puncte de recunoaştere.

Jean Bart era acela care număra.

După ce vizitară în zadar şi a douăzeci şi doua grotă, se pomeniră în faţa unei bruşte cotituri a muntelui care o lua spre stânga, pe când spre dreapta se ivea o pantă râpoasă, fără

umbră de vegetaţie şi acoperită de bucăţi de stâncă fărâmiţată.

În momentul în care cercetaşii se pregăteau să ocolească acea pantă, trecând printr-o strâmtoare formată între ea şi munte, se opriră brusc.

Auzeau, fără putinţă de îndoială, zgomote de voci.

— Oho! murmură Raimondo. De unde vin?

Întrebarea era importantă şi logică: căci, din pricina unui fenomen în legătură cu ecoul, desigur, vocile păreau că vin aici din stâncă, aici din faţă, aici din spate.

— E uşor de dedus zise Jean Bart. Înapoia noastră nu e nimeni deoarece, venind n-am văzut pe nimeni. În stânga e peretele format de munte. Vocile nu pot veni deci decât din dreapta şi vedeţi că într-acolo e un şes pe care nu se zăreşte absolut nimic.

— Atunci vin din panta pe care o avem în faţa noastră, sau de dindărătul ei.

— E adevărat! Mii de pipe! Şi ecoul le face să se audă: când ici, când colo, după poziţia acelui care vorbeşte.

Câteva minute, cercetaşii, nemişcaţi, ascultară!

Dar, de data asta auziră un zgomot de paşi în spatele lor. Era Zomba care venea în fugă ţinând în mână doi iepuraşi, care se zbăteau. Gura i se deschidea într-un strigăt de triumf, când cei trei cercetaşi, cu o singură mişcare puseră degetul pe buze.

Şi negrul tăcu.

Se mulţumi să le arate micile animale cu ochii strălucind de bucurie şi cu un zâmbet mut. Dar auzi şi el vocile.

Atunci avu un gest, care dovedi sângele său rece şi prezenţa sa de spirit.

Iepurii vii puteau să-l încurce ţinându-i în mâini, dar dacă le dădea drumul, fugeau. Atunci îi ridică în sus cu mâna stângă, care îi ţinea de urechi şi cu două lovituri date cu dreapta le frânse şira spinării şi îi lăsă să cadă pe pământ.

Raimondo îi dete pe şoptite câteva ordine, arătându-i să pătrundă prin strâmtoarea dintre pantă şi munte.

Şi pe când, cu paşi de lup el dispărea în acel soi de tub, pentru ca să poată ocoli panta, cercetaşii începură să urce coasta.

Strângeau în mâini revolverele, fiind siguri de ostilitatea indigenilor ale căror suliţe ascuţite puteau fi foarte primejdioase.

Deasupra lor norii se îngrămădeau pe cer şi nu mai lăsau să treacă decât o lumină palidă şi sinistră. Nu ajunseră încă sus şi nu puteau vedea dincolo de coastă, când auziră un vuiet de strigăte furioase, de pietre care se rostogoleau, de şuierături de

suliţe azvârlite şi două detunături.

— Mii de pipe! strigă Marius. Zomba e atacat.

— Desigur!

— La asalt!

Şi ne mai luând nici o precauţie, porniră în goană spre culmea coastei. Ajunşi sus, văzură că Zomba se apăra cu focuri de revolver şi cu lovituri cu patul puştii, în contra unei mulţimi, care-l înconjura de toate părţile.

Îndărătul şirului de statui, atât de apropiate încât formau un zid, se iveau alţi indigeni, însoţiţi de femei şi de copii ce strigau.

Primul gând al tinerilor fu să tragă cu carabina. Dar, când voiră să ochească îşi deteră seama că riscau să lovească pe Zomba. Căci negrul se zbătea cu atâta furie, alergând în dreapta şi în stânga, îmbrâncind pe agresorii săi încât părea că e în toate părţile deodată.

Şi era de altfel, într-o mare primejdie, căci agresorii săi erau vreo sută cel puţin.

Dar, şovăirea lor nu ţinu nici un minut.

Raimondo îşi puse carabina pe umăr, scoase securea de la brâu, o agită deasupra capului şi strigă:

— Înainte, corp la corp!

— Corp la corp! Mii de fulgere şi de trăsnete! repetă Marius înfuriat.

Jean Bart fugea înainte cu securea în mână.

Cei trei cercetaşi se abătură asemenea unui ciclon asupra hoardei de indigeni. Zomba profită de clipa de dezorientare spre a lăsa să-i cadă carabina a cărei ţeavă se strâmbase. Se plecă, apucă pe un indigen de picior, îl învârti în aer ca pe o măciucă şi-l azvârli din toată puterea în sălbatecii mai apropiaţi. Cu cealaltă mână apucă securea şi se repezi la ceilalţi.

Dar, nu măi găsi pe nimeni în faţa sa.

În tăcerea care urmase după sosirea tinerilor, un strigăt ciudat despică aerul; şi imediat toţi sălbatecii, care nu erau răniţi începură să fugă cât îi ţinea picioarele spre zidul de statui.

Tinerii se apropiară de Zomba ca să vadă dacă nu era rănit. Şi văzându-i haina pătată de sânge la umăr, se îngrijorară şi începură să-l îmbulzească cu întrebările.

Zomba răspunse râzând:

— Stai bun mică zgârietură!

— Atunci, după ei! urlă Marius.

Dar, întorcându-se în direcţia indigenilor, rămaseră

încremeniţi, nemaivăzând nici unul. Nu mai erau decât morţii sau cei mai grav răniţi de Zomba, adică vreo cincisprezece.

— S-alergăm; mii de pipe! Trebuie să fie îndărătul statuilor!

În câteva secunde făcură cei 150-200 de metri, care îi despărţeau de monştrii gigantici.

Trecură printre două piedestale formând un coridor strâmt, dar de cealaltă parte, se opriră nedumeriţi.

Nu se mai vedea nici un sălbatec.

— Mii şi milioane de fulgere! tună milanezul. Acum două minute erau toţi aici, femei, bătrâni, copii. Unde au dispărut?

Aici era enigma. Dar nu se îndoiau c-o vor dezlega. Indigenii dispăruseră desigur în vreo cavitate, care nu se vedea decât de foarte aproape.

Pe terenul pietros nu se vedea nici o urmă. Dar intervalul între fugă şi dispariţie fusese atât de scurt încât era cu neputinţă ca cei dispăruţi să se fi dus departe.

Zomba şi cercetaşii se împrăştiară în diverse direcţii, căutând cu deamănuntul.

Marius fu brusc oprit în cale de o râpă care nu putea fi văzută din pricina ridicăturii de care era precedată, decât dacă erai absolut în marginea ei. De partea de care se găseau cercetaşii panta era foarte puţin înclinată şi pe pământul vegetal care o acoperea se puteau vedea urme precise de numeroase picioare goale.

Milanezul se întoarse către ceilalţi:

— Ei! Am descoperit cheia.

Fără a mai sta să discute, porniră câteşi patru în fugă pe pantă. În fund lângă malul râpos era o cavitate joasă şi foarte lungă. În marginea acesteia, terenul era bătătorit în aşa fel că nu mai rămânea nici o îndoială: indigenii trecuseră pe acolo intrând în patru labe ca nişte vulpi în vizuină.

— Mii de pipe! Şi noi putem intra. Şi toţi se lăsară în patru labe, dar, văzură imediat că înăuntru era atât de întuneric încât era imprudent să se aventureze fără nici o precauţiune. Sălbatecii puteau fi ascunşi prin unghere şi să azvârle asupra lor o ploaie de săgeţi.

— S-aprindem! zise Marius.

Raimondo aprinse lampa şi o ţinu cu stânga pe când cu dreapta apucă revolverul.

Erau într-un fel de coridor foarte înalt, dar extrem de îngust şi care cobora foarte repede în pământ.

Se auzea un murmur depărtat care se pierdea încetul cu încetul. Fugarii deci se depărtau.

— Să intrăm şi noi? întrebă Raimondo.

— Intrarea asta strâmtă, ne dovedeşte că aeroplanul n-a putut trece pe-aici. La ce bun să urmărim pe indigeni în aceste subterane, care trebuie să fie pline de curse, dacă nu putem găsi aeroplanul? Ar fi să pierdem timpul în zadar. Sunt de părere să intensificăm cercetările în afară.

— Şi eu, confirmă Jean Bart.

Marius nu zise nimic.

Înaintase şi, proiectând lumina, cercetă interiorul. Apoi, deodată, se întoarse spre camarazii săi care stau încă în patru labe, la intrare şi zise:

— Cred că aveţi dreptate şi totuşi nu deplină. Şi iată de ce: e limpede că aeroplanul n-a trecut pe-aici, dar în acelaş timp e tot atât de limpede că dacă am căuta pe din afară, ne-ar trebui poate mai multe ore sau chiar zile până să găsim adevărata grotă. Eu cred că aeroplanul e ascuns în vreo subterană. Dar cred în acelaş timp că grotele comunică între ele şi că avem mai multe şanse să găsim aeroplanul străbătând acest labirint având mai multe şanse de reuşită, căutând înăuntru în loc de afară. Eu unul propun să explorăm toate grotele pe care le vom găsi aici înăuntru. În aceste caverne subterane şi necunoscute nouă vom întâlni desigur nenumărate curse şi pericole, dar nu importă; o repet, îmi pare că sunt mai multe probabilităţi de reuşită căutând înăuntru în loc de afară.

Ca în totdeauna părerea lui Marius cuprindea o parte de înţelepciune şi de perspicacitate şi una de îndrăzneală temerară.

Raţionamentul era just. Dar pericolul era foarte grav, deoarece riscau să se pomenească atacaţi pe la spate, fără măcar să poată vedea pe agresori, în mijlocul obscurităţii complete. Dar perspectiva pericolului nu oprea niciodată în cale pe cercetaşi, când era vorba să puie în practică o idee, care credeau ei că-i va face s-ajungă la scop.

Ideea lui Marius i-ar fi condus desigur la aeroplan, admiţând totuşi că acesta era într-adevăr ascuns sub pământ, iar nu deasupra.

Raimondo şi Jean Bart reflectară. Marius, care era sigur de consimţimântul lor, înainta liniştit pe panta coridorului, examinând pereţii din ce în ce mai apropiaţi asupra cărora proiecta razele luminei electrice.

Deodată se opri şi se întoarse.
— Ei bine, mii de pipe! V-aţi hotărât?
Raimondo privi pe Jean Bart. Jean Bart privi pe Raimondo şi genovezul întrebă:
— Înaintăm?
— Da, înaintăm! decise Raimondo.
Şi intră, ridicându-se în picioare. Jean Bart şi Zomba îl imitară. Şi se afundară din ce în ce mai mult în interiorul cavernei.

CAPITOLUL VI
În cavernă

După ce străbătură timp de câteva minute coridorul înalt, acoperit pe jos cu nisip fin, ajunseră într-un fel de sală, cufundată în acelaş întuneric. În stânga şi în dreapta pereţii se întâlneau aproape în unghi drept. În înălţime tavanul se pierdea în întunerec.

În faţa lor terenul cobora din ce în ce mai repede.

Se auzeau un murmur depărtat.

Aici părea că se pierde şi aici se auzea mult mai tare.

— De unde-o fi venind? întrebă Marius. Şi cuvintele sale răsunară ca sub bolta unei catedrale.

Acel răsunet în întunerec îi impresionă în mod lugubru. Dar erau biciuiţi de dorinţa arzătoare de a-şi regăsi aparatul şi de o curiozitate tot atât de violentă.

Înaintară încet, scrutând întunerecul cu ajutorul lămpilor electrice. Temându-se să nu se pomenească deodată deasupra vreunui precipiţiu, puneau picioarele cu cea mai mare precauţiune.

Aerul era atât de apăsător încât lămpile nu luminau decât la trei sau patru metri.

Întorcându-se, după vreo douăzeci de paşi nu văzură decât întunerecul.

— Luaţi seama! zise Jean Bart. Nu trebuie să ne rătăcim. Aceste grote naturale, sunt, de obicei, un labirint imposibil de descurcat de cine nu posedă firul conducător.

— Ei! Dar întorcându-ne, dacă ne vom întoarce pe aici, n-o să găsim pe nisip urmele picioarelor noastre?

Priviră nisipul. În adevăr, încălţămintea lor lăsa urme adânci. Liniştiţi de partea asta, porniră iarăşi. Marius numără paşii ca să poată calcula distanţa parcursă. La al o sută treizeci şi doilea se găsiră în faţa unui perete de stâncă.

— Suntem la extremitatea sălii, declară el.

Dar, imediat, văzură în peretele neted trei găuri de lungime neegală.

— Iată trei noii coridoare: în care să intrăm? zise Raimondo.

Zgomotul ritmic sporea mereu.

Ascultând la fiecare deschizătură, constatară că în coridorul din mijloc se auzea mai bine.

— E clar, zise Raimondo, cele două coridoare laterale se depărtează de cauza acestui zgomot pe când cel din mijloc duce direct într-acolo.

Şi, fără a mai ezita, tinerii intrară în acesta din urmă.

Coborâşul era din ce în ce mai repede, dar panta era mereu acoperită de nisip.

În unele puncte era atât de repede încât fură nevoiţi să se proptească în carabine ca să n-alunece, sau să cadă.

Zgomotul deveni asurzitor. Părea că iese din fundul unui abis şi că răsuna chiar sub picioarele lor. Dar, lucru ciudat acel zgomot era absolut ritmic.

Două zgomote distincte şi repezi urmate de o pauză scurtă!

Apoi o lovitură violentă. Apoi o tăcere mai lungă de cât cea dintâi. Şi iarăşi ca la început. Zgomotul răsuna astfel: pum-pum-puuum...

Cu tot curajul şi hotărârea lor nestrămutată, cercetaşii urmaţi de Zomba, mergeau mai încet, cuprinşi de o vagă nelinişte.

Deodată răsună un strigăt oribil. Un strigăt prelung, şuierător, neomenesc. Un strigăt cum nu mai auziseră şi care ţintui pe loc pe cei patru călători, îngheţându-le sângele în vine.

— Ce să fie? bâlbâiră ei, căutând să pătrundă întunerecul.

Trecură câteva minute, marcate de zgomotul ritmic cară părea mai intens, deşi nici unul din ei nu se mişcase. Şi strigătul oribil se repetă mai aproape şi mai dureros, dacă se poate exprima eu acest cuvânt îngrozitoarea impresie ce da înspăimântătorul urlet.

În faţa unei primejdii precise cei patru tineri nu s-ar fi tulburat.

Dar în faţa acelui fenomen extraordinar şi a constatării că nici o cauză naturală nu putea produce acel ritm regulat şi acel urlet groaznic, trebuie să mărturisim că le fu frică. Şi negrul mai impresionabil în faţa a tot ce era misterios, fu cuprins de o adevărată teroare.

Ţineau încă lămpile în mână, dar slaba lor lumină făcea să pară şi mai lugubru locul.

Părea un mormânt cu două ieşiri; una, prin care veniseră, alta, în formă de triunghi răsturnat de unde venea zgomotul şi spăimântătorul urlet.

Acesta răsună pentru a treia oară şi mai sfâşietor şi atât de aproape încât cei patru tineri simţiră sudoarea curgându-le pe frunte.

Li se părea că leşină cuprinşi de o frică nebunească şi lămpile le tremurau în mâini, când, în faţa lor, se ivi ceva atât de oribil şi de supranatural, încât se simţiră străbătuţi ca de un curent electric, care-i reînsufleţi.

Era ceva atât de oribil pentru ochiul omenesc, încât deşi îşi recăpătau instinctiv forţele spre a rămâne conştienţi şi a privi, simţiră în tot corpul un fior de gheaţă, care le oprea sângele în vine.

Colo, deschizătura triunghiulară se luminase de o ciudată lumină verde. Şi în mijlocul acelei lumini înainta ceva înspăimântător.

Apoi, îşi deteră seama că semăna cu tentaculul unei caracatiţe antediluviene, tentacul acoperit de numeroase pete, de mii de ventuze sângerânde, un tentacul enorm, mare cât catargul unei corăbii şi, singur!

El se dezlipea din peretele de piatră luminat în fund de lumina verzuie şi înainta cu oribile contorsiuni.

Vuietul auzit, răsuna acum aproape de tot; părea că iese din mijlocul acelei inexplicabile lumini verzi.

Hipnotizaţi, tinerii se deteră înapoi şi Jean Bart scăpă din mână lampa care se rostogoli şi se pierdu într-o crăpătură a stâncii.

Cu braţele lipite de corp, ţepeni, cu ochii căscaţi, cu buzele strânse, dar dându-se mereu înapoi, văzură venind spre dânşii giganticul tentacul.

Deodată văzură altul, apoi altul şi iarăşi altul; şi un al cincilea, un al şaselea şi un al şaptelea care agitându-se toate sensurile înaintau împreună spre ei; şi, însfârşit, văzură că acele tentacule erau lipite de un corp, un corp rotund, enorm şi ghebos.

Tentaculele înconjurau un fel de gură stranie, având forma unui cioc de vultur, colosal şi ascuţit.

Deasupra gurii, între două tentacule străluceau doi ochi care produceau acea misterioasă lumină verde.

Îndărătul gurii şi a ochilor se rotunjea corpul acela misterios acoperit de pustule şi susţinut de patru picioare asemănătoare cu ale şopârlelor. Înapoi se agita o coadă lungă. Pieptul animalului se bătea ritmic şi zgomotul auzit de tineri nu era decât respiraţia tunătoare a acelei bestii din epoca preistorică.

Cercetaşii se simţiră pierduţi. Cât despre Zomba, căzut în genuchi în spatele lor, îşi pierduse aproape raţiunea.

Extraordinarul sânge rece pe care-l dă oamenilor cu adevărat curajoşi, certitudinea morţii inevitabile, făcu astfel, că cercetaşii,

deşi o aşteptau cu inima strânsă, să poată examina monstrul cu curiozitate.

Formidabila caracatiţă terestră – spre a-i da denumirea care o poate descrie mai bine – înainta încet spre împătrita ei pradă.

Agită cu furie tentaculele şi ciocul i se deschidea cu o sinistră pârâitură.

Când unui din tentacule fu la un metru depărtare de cercetaşi, care nu mai aveau puterea să se dea înapoi, se opri şi din gura oribilă ieşi acel strigăt strident şi înspăimântător, cre le îngheţase sângele în vine.

Apoi înaintă iarăşi.

Unul din tentacule apucă pe Jean Bart, îl ridică încet de la pământ şi îl depuse pe corpul monstruos cu aceeaşi precauţiune pe care o are elefantul punându-şi pe spinare cu ajutorul trompei pe cornacul său.

Apoi caracatiţa se întoarse pe jumătate având pe spinare, aşezat călare între două pustule, care păreau cocoaşele unei cămile şi ţinut de unul din tentacule, pe Jean Bart complet abrutizat.

Lumina verde a ochilor lumina grota, care lua proporţii fantastice.

Pereţii din dreapta şi din stânga se pierdeau în întunerec.

Din bolta pe care ochiul n-o putea ajunge cădeau stalactite strălucitoare şi în mijlocul acelui decor fantastic Jean Bart se simţea purtat ca şi când ar fi fost pe spinarea unui cal ce fugea în trap.

Spiritul său era însă liniştit. Îşi da seama de tot ce se petrecea în jurul său instinctiv şi inconştient ca şi când ar fi visat treaz.

— Ori ce s-o întâmpla, e sigur însă că nu voi mai vedea niciodată lumina soarelui şi nici pe camarazii mei. Unde m-o fi ducând acest animal antideluvian? Desigur când va ajunge în vizuina unde se adăposteşte de obicei mă va sfâşia şi mă va mânca. Nu ştiu ce altceva ar putea face cu mine; şi chiar dacă m-ar părăsi în vizuina lui, n-aşi putea regăsi drumul în acest labirint de săli subterane, de coridoare şi galerii. Nu mai e nici nisip pe jos care să poată păstra urmele. Totuşi acest animal, terestru, de vreme ce are picioare îmi pare acuatic din pricina tentaculelor. Trebuie să se hrănească cu peşte. Poate că se va opri în marginea vreunei mări subterane, care comunică printr-un canal cu oceanul. Aşi putea să mă hrănesc cu peşti şi poate chiar să scap prin canal. Dacă n-ar fi prea lung şi dacă s-ar produce fluxul

şi refluxul desigur aşi putea scăpa.

După cum se vede, Jean Bart în zăpăceala ce-i cuprinsese mintea şi care nu-i permitea decât constatări concentrate numai în jurul propriei sale soarte, nu se mai gândea nici la camarazii săi, nici la *Aeroc* şi nici chiar la indigenii de pe insula Paştelui.

O oprire bruscă îi întrerupse reflexiile şi, ca să nu cada se apucă instinctiv cu mâinile de pustulele între care era aşezat.

Şi cum speranţa de a scăpa, îl năpădea din nou. Fu iarăşi cuprins de spaimă în faţa spectacolului ce i se oferea înaintea ochilor.

Caracatiţa se oprise pe malul lacului subteran, al cărui capăt nu se vedea şi scoase iarăşi groaznicul lui strigăt.

Şi din toate părţile lacului îi răspunseră alte strigăte diferite de al său, repetate, încrucişate şi amestecate cu pârâituri misterioase şi şuierături ascuţite.

Pe apele tumultoase apărură nişte fiinţe în care genovezul recunoscu pe indigeni.

Săriră toţi pe mal, înşirându-se în faţa caracatiţei.

Erau vreo trei sute, toţi de aceeaşi înălţime, înarmaţi cu suliţe ascuţite.

Pe când se petreceau acestea în jurul caracatiţei, aceasta apucă pe Jean Bart cu unul din tentacule şi-l puse pe pământ; şi în mijlocul unui concert de strigăte asurzitoare se afundă în lac.

Atunci Jean Bart se simţi lovit la umăr de un obiect pe care nu-l putu distinge; şi durerea fu atât de mare, încât în starea de slăbiciune în care se afla, n-o putu suporta şi leşină.

Când îşi reveni în fire, înţelese că era pe nisip şi îşi aminti totul: amicii, *Aerocul,* indigenii, totul îi reveni în minte.

Şi, brusc, se gândi, la lampa pe care o pierduse o clipă înainte de a fi răpit de monstru.

Dar, se gândi că avea la el chibrituri. Se ridică în sus stând pe nisip şi scotoci în buzunarele pantalonilor. Găsi cutioara şi aprinse un chibrit. Mica flacără nu lumina decât la câţiva metri. Se văzu pe malul lacului ale cărui margini se pierdeau în întunerec. Nu se auzea nici un zgomot.

Chibritul se stinse. Se ridică de jos, zăpăcit.

— Dacă umblu pot să cad în lac care e poate foarte adânc. Nu pot consuma chibriturile de care voi avea poate nevoie mai târziu. Nu-mi rămâne decât să aştept. Desigur ceilalţi m-au urmat, dacă s-au luat după caracatiţă.

În momentul acela observă un zgomot, care nu mai era cel

produs de caracatiţă ci părea că venea de la o cataractă.

Ligurul se întreba ce lucru extraordinar avea să se mai întâmple când fu izbit de un val şi târât în apă. Avu prezenţa de spirit să nu deschidă gura şi să reţie în plămâni ultima înghiţitură de aer.

Timp de două minute care i se părură secole se simţi transportat de un val vertiginos. Simţi că-şi pierde cunoştinţa.

Înţelese că moartea era inevitabilă. Şi, disperat, se lăsă în voia sorţii.

Dar, în clipa aceea o lumină orbitoare îi izbi ochii.

Făcu o sforţare ca să-i deschidă şi văzu deasupra capului un colţ de cer albastru şi o rază de soare.

Valul îl azvârli pe plajă unde el se ţinu din răsputeri.

Şi, învins, istovit, pierdu noţiunea lucrurilor.

Se deşteptă în acelaş loc. Se ridică cu greutate. Era istovit din pricina emoţiilor mai mult decât de o slăbiciune adevărată.

Văzu că era în fundul unui crater aproape tot umplut de apă, care forma la mijlocul lui un vârtej.

Înţelese imediat că acel crater era o temniţă pentru ei. Pereţii netezi şi înalţi n-aveau nici cea mai mică crăpătură, sau colţ ieşit în afară pe care să puie piciorul ca să se urce.

Se gândi mult timp, căutând să-şi recapete forţele morale.

— Nu trebuie să disper, îşi zicea el. Acum mă voi aşeza la soare ca să mă usuc. Am scăpat de o primejdie pe care n-o mai întâlnisem în calea mea. Mă întreb şi-acum dacă n-an visat toate astea. Dar nu, mi-amintesc toate foarte bine, din momentul în care am fost răpit până în momentul în care am fost târât de val. Şi asta cum se explică? Desigur, la ore fixe, fluxul sau refluxul agită lacul subteran care trebuie să comunice cu marea prin vreun canal. Presiunea formidabilă a acestor ape oceanice produce acest soi de cataractă. Am fost luat de curent şi transportat aici printr-o pâlnie.

Se ridică.

— Ceea ce e sigur e că sunt aici sănătos la lumina soarelui care se iveşte printre nori. Providenţa mă va proteja încă, de vreme ce a făcut-o pân-acum.

Pentru un moment trebuie să găsesc cu ce să mă hrănesc.

Dar ce s-or fi făcut Raimondo, Marius şi Zomba?

Citiţi urmarea în fascicula nr. 27 a CELOR TREI CERCETAŞI:

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI